

Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
J. КОКОТТ
представено на 1 декември 2016 година¹

Дело C-598/14 P

**Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO)
срещу**

Gilbert Szajner

„Обжалване — Марка на Европейския съюз — Словна марка „LAGUIOLE“ — Искане за обявяване на недействителност на основание правата върху по-ранното фирмено наименование „Forge de Laguiole“ — Обявяване на частична недействителност от апелативния състав на EUIPO — Частична отмяна на решението на апелативния състав от Общия съд — Член 8, параграф 4, член 53, параграф 1, буква в) и член 65, параграфи 1 и 2 от Регламент № 207/2009 — Определяне на обхвата на защитата, предоставена на знак от приложимото национално право — Национално съдебно решение, постановено след приемането на решението на апелативния състав на EUIPO — Контрол на решението на апелативния състав от страна на Общия съд — Член 58, първа алинея от Статута на Съда — Контрол на решението на Общия съд от страна на Съда в производството по обжалване“

I – Въведение

1. Настоящото производство по обжалване се отнася по същество до въпроса в какъв обхват юрисдикциите на Съюза могат да упражнят контрол по отношение на националното право в рамките на системата за правна защита на марката на Европейския съюз.
2. Въпросът се поставя по повод на спор относно употребата на термина „Laguiole“, който във Франция се свързва не само с ножове, но и с множество правни спорове. Последните се отнасят по-конкретно до използването на наименованието на селото Лайол, което днес често се използва като синоним за известните сгъваеми ножове, произвеждани традиционно там. В националното право все още не е изяснен окончателно въпросът доколко посоченото наименование може да се използва за целите на предлагането на пазара на продукти, които нямат нищо общо с населеното място Лайол².

¹ — Език на оригиналния текст: немски.

² — До този момент последният етап на спора относно използването на наименованието „Laguiole“, който продължава вече над 20 години, е постановеното решение на френския Cour de cassation от 4 октомври 2016 г.; вж. във връзка с това, както и общо за историята на спора *Tutten*, E. Une nouvelle manche dans la guerre autour des couteaux Laguiole. — Le Figaro, 11.10.2016, достъпен на интернет адрес <http://www.lefigaro.fr/conjoncture/2016/10/11/20002-20161011ARTFIG00196-une-nouvelle-manche-dans-la-guerre-autour-des-couteaux-laguiole.php>.

3. Настоящото дело обаче се отнася единствено до първоначално самостоятелния въпрос за обхвата на защитата на *фирменото наименование* „Forge de Laguiole“ по смисъла на член 8, параграф 4, буква б) Регламент № 207/2009 във връзка с член L. 711-4, буква б) от френския Кодекс за интелектуалната собственост.

4. В това отношение апелативният състав на Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (наричана по-нататък „EUIPO“) приема, че съгласно френската съдебна практика фирменото наименование по принцип е защитено за всички дейности, включени в предмета на дейност на съответното предприятие. От своя страна Общият съд приема, че фирменото наименование е защитено само за действително упражняваните от предприятието дейности. Общият съд обосновава това становище, като се позовава на решението на френския Cour de cassation от 10 юли 2012 г. по дело *Sœur de princesse* (наричано по-нататък „решението *Sœur de princesse*“)³, което е постановено *след* приемането на решението на апелативния състав.

5. EUIPO счита, че застъпвайки това становище, Общият съд допуска грешка при прилагане на правото, тъй като той може да отмени решение на апелативния състав само ако към момента на приемането му това решение е опорочено от грешка при прилагане на правото. Ето защо, като взел предвид решението *Sœur de princesse*, Общият съд не установил наличието на грешка, допусната от апелативния състав, а заменил преценката на апелативния състав със своя собствена. За разлика от това Общият съд счита, че въпросното съдебно решение единствено излага френското право такова, каквото трябва да бъде приложено от апелативния състав⁴.

6. Посочените различия са израз на обстоятелството, че е налице известно напрежение между препращането към националното право в системата на марката на Европейския съюз и принципите, които по правило уреждат осъществявания от Общия съд контрол върху решенията на апелативните състави на EUIPO. Всъщност съгласно тези принципи Общият съд по принцип трябва само да определи, въз основа на доказателствата, на които е основано решението на апелативния състав, какво решение е трябвало да вземе апелативният състав. От досегашна практика на Съда следва, че тези принципи не се прилагат без промяна и дословно, когато става въпрос за тълкуването на национална правна норма от Общия съд. Настоящото производство по обжалване предоставя на Съда възможност да уточни и да доразвие тази съдебна практика⁵.

II – Правна уредба

A – Правото на Съюза

1. Статут на Съда

7. Член 58, първа алинея от Статута на Съда гласи:

„Обжалването пред Съда се ограничава само до правни въпроси. Основанията за обжалване са липса на компетентност на Общия съд, нарушение на процесуални правила, което накърнява интересите на жалбоподателя, както и нарушение на правото на Съюза от страна на Общия съд“.

³ — Приложение 4 към писмения отговор на г-н Szajner.

⁴ — Вж. точка 51 от решението на Общия съд от 21 октомври 2014 г., Szajner/CXВП — Forge de Laguiole („LAGUIOLE“) (T-453/11, ECLI:EU:T:2014:90) (наричано по-нататък също „обжалваното съдебно решение“).

⁵ — Решения от 5 юли 2011 г., Edwin/CBХП (C-263/09 P, EU:C:2011:452), и от 27 март 2014 г., CBХП/National Lottery Commission (C-530/12 P, EU:C:2014:186).

2. Регламент № 207/2009

8. Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността⁶ е заменен с Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Европейския съюз⁷, като при това членове 8, 52 и 63 от Регламент № 40/94 са възпроизведени, без съществена промяна, съответно в членове 8, 53 и 65 от Регламент № 207/2009.

9. Член 8, параграф 4 от Регламент № 207/2009 гласи:

„4. При възражение на притежател на нерегистрирана марка или на друг знак, използван/а в процеса на търговия с по-голям обхват от местния, марката, за която се подава заявка, не се регистрира, когато и доколкото, съгласно законодателството на Съюза или законодателството на държавата членка, което е приложимо за този знак:

- a) правата по отношение на този знак са били придобити преди датата на подаването на заявката за регистрация на марка на ЕС или — според случая — приоритетната дата, претендирана със заявката за регистриране на марка на ЕС;
- b) този знак предоставя на притежателя си правото да забрани използването на една по-скорошна марка“.

10. Член 53, параграф 1, буква в) от Регламент № 207/2009 предвижда:

„1. Марката на ЕС се обявява за недействителна въз основа на искане, подадено до Службата, или въз основа на насрещен иск в производство за нарушение:

[...]

- в) когато съществува по-ранно право, както е посочено в член 8, параграф 4 и са изпълнени условията, посочени в същия параграф“.

11. Член 65, параграфи 1 и 2 от Регламент № 207/2009 гласи следното:

„1. Жалби срещу решенията на апелативните състави във връзка с жалби могат да се подават пред Общия съд.

2. Основанията за обжалване могат да бъдат липса на компетентност, нарушение на съществени процедурни изисквания, нарушение на Договора, на настоящия регламент или на всяка правна норма, отнасяща се до тяхното прилагане или злоупотреба с власт“.

Б – *Френското право*

12. Член L. 711-4, буква b) и член L. 714-3 от френския Кодекс за интелектуалната собственост (Code de la propriété intellectuelle, наричан по-нататък „CPI“) гласят:

L. 711-4

6 — ОВ L 11, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146.

7 — ОВ L 78, 2009 г., стр. 1.

„За марка не може да се приеме знак, който накърнява по-ранни права, и по-конкретно:

[...]

b) фирмено наименование, ако съществува вероятност от объркване в съзнанието на хората;

[...]“.

L. 714-3

„Регистрирана марка, която не съответства на разпоредбите на членове L. 711-1—L. 711-4, се обявява за недействителна по съдебен ред“.

III – Фактите по спора и ход на производствата пред EUIPO и Общия съд

13. Г-н Szajner е притежател на марката на ЕС „LAGUIOLE“, заявена на 20 ноември 2001 г. и регистрирана на 17 януари 2005 г. от EUIPO въз основа на Регламент № 40/94 (заменен с Регламент № 207/2009).

14. Марката „LAGUIOLE“ е регистрирана по-конкретно за различни стоки и услуги от класове 8, 14, 16, 18, 20, 21, 28, 34 und 38 по смисъла на Ницката спогодба относно Международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни 1957 година, в нейната ревизирана и изменена редакция. Става въпрос за широка гама от различни стоки и услуги, които за всеки от тези класове отговарят на съответното описание, като се започне от ръчно задвижвани инструменти и сечива, мине се през бижутерия и скъпоценни камъни, часовници, сервиси, изделия за писане, кожени изделия, произведения на изкуството, както и спортни артикули и принадлежности за пушачи, и се стигне до телекомуникационни услуги⁸, но които след направения в хода на производството пред EUIPO частичен отказ вече не включват ножове, вилници и ножици⁹.

A– Производството пред EUIPO и решението на апелативния състав

15. На 22 юли 2005 г. Forge de Laguiole подава искане за обявяване на частична недействителност на марката „LAGUIOLE“ на основание член 52, параграф 1, буква в) във връзка с член 8, параграф 4 от Регламент № 49/94 (понастоящем член 53, параграф 1, буква в) и член 8, параграф 4 от Регламент № 207/2009).

16. Искането за обявяване на недействителност се основава на фирменото наименование „Forge de Laguiole“, използвано от Forge de Laguiole за „производство и продажба на всякакви ножарски изделия, ножици, подаръци и сувенири — всякакви домакински съдове и прибори за маса“. Според Forge de Laguiole съгласно член L. 711-4, буква б) във връзка с член L. 714-3 от CPI това фирмено наименование му дава право да забрани използването на марката „LAGUIOLE“.

17. С решение от 27 ноември 2006 г. отделът по отмяна отхвърля искането за обявяване на недействителност.

18. На 25 януари 2007 г. Forge de Laguiole подава жалба пред EUIPO срещу решението на отдела по отмяна.

8 — Точки 1 и 2 от обжалваното съдебно решение.

9 — Вж. точка 2 от обжалваното съдебно решение, както и точки 5 и 6 от решението на апелативния състав на EUIPO от 1 юни 2011 г. (приложение 1 към първоинстанционната жалба) (наричано по-нататък също „спорното решение“).

19. С решение от 1 юни 2011 г. първи апелативен състав на EUIPO уважава частично жалбата и обявява марката „LAGUIOLE“ за недействителна за стоките от класове 8, 14, 16, 18, 20, 21, 28 и 34. Жалбата е отхвърлена в частта ѝ относно услугите от клас 38 (телекомуникационни услуги)¹⁰.

20. Апелативният състав основава решението си на два стълба, всеки от които би трябвало да е достатъчен сам по себе си, за да обоснове извода му, че фирменото наименование „Forge de Laguiole“ е защитено за всички дейности, посочени в предмета на дейност на това дружество¹¹. От една страна, апелативният състав приема, че по смисъла на член L. 711-4, буква b) от СРІ съгласно френското право фирменото наименование по принцип е защитено за всички дейности, включени в предмета на дейност, когато последният, както в случая, е достатъчно ясен¹². От друга страна, апелативният състав счита, че дори да се приеме, че предметът на дейност „производство и продажба на всякакви подаръци и сувенири — всякакви домакински съдове и прибори за маса“ не е достатъчно ясен, Forge de Laguiole доказва, че е диверсифицирало дейността си към посочените сектори на дейност преди датата на подаване на заявката за регистрация на спорната марка на ЕС¹³.

Б– Решението на Общия съд

21. На 8 август 2011 г. г-н Szajner подава жалба за отмяна на спорното решение пред Общия съд. Той основава жалбата си на нарушение на член 53, параграф 1, буква в) във връзка с член 8, параграф 4 от Регламент № 207/1009, и по-специално изтъква, че противно на приетото от апелативния състав, защитата на дадено фирмено наименование по смисъла на член L. 711-4 от СРІ обхваща само дейностите, действително извършвани от дадено предприятие¹⁴.

22. В решението си от 21 октомври 2014 г. Общият съд най-напред посочва, че апелативният състав основава тълкуването си на френското право на съдебната практика, съществуваща към момента на приемане на спорното решение от 1 юни 2011 г. Според Общия съд обаче тази съдебна практика не е последователна и води до разногласия в специализираните публикации¹⁵.

23. Общият съд счита, че в решение Sœur de princesse посочените разногласия са разрешени в смисъл, че френският Cour de cassation приема, че „фирменото наименование [се ползва] със защита само за действително осъществяваните от дружеството дейности, а не за изброените в учредителните му документи“¹⁶. Общият съд застъпва виждането, че макар да е постановено след приемането на спорното решение, въпросното съдебно решение може да бъде взето предвид от него при проверката за законосъобразност на спорното решение¹⁷.

24. Поради това Общият съд стига до извода, че с първия стълб на съображенията на апелативния състав, основаващ се на дейностите, посочени в предмета на дейност на Forge de Laguiole, спорното решение не може да се обоснове¹⁸. Освен това в рамките на извършената от него проверка на основателността на втория стълб, на който се основава това решение, Общият съд заключава, че противно на приетото от апелативния състав, Forge de Laguiole доказва само,

10 — Точки 3–8 от обжалваното съдебно решение.

11 — Точки 9 и 33 от обжалваното съдебно решение.

12 — Точки 34 и 41 от обжалваното съдебно решение; точки 87–90 от спорното решение (приложение 1 към писмения отговор, представен в първоинстанционното производство).

13 — Точка 34 от обжалваното съдебно решение; точки 91–94 от спорното решение (приложение 1 към писмения отговор, представен в първоинстанционното производство).

14 — Точка 38 от обжалваното съдебно решение.

15 — Точка 42 от обжалваното съдебно решение.

16 — Точка 43 от обжалваното съдебно решение.

17 — Точка 45 от обжалваното съдебно решение.

18 — Точки 51 и 52 от обжалваното съдебно решение.

че осъществява дейности по производство и продажба на всякакви изделия от секторите на ножарските изделия или на приборите за хранене, както и на подаръци и сувенири, доколкото става въпрос за стоки, попадащи в посочените сектори. Поради това Общият съд отменя спорното решение в частта му, в която се констатира, че е налице вероятност от объркване по смисъла на член L. 711-4 от СРІ по отношение на други изделия, и ограничава проверката си за наличие на вероятност от объркване по смисъла на тази разпоредаба до дейностите, които според него действително са били осъществявани от Forge de Laguiole през разглеждания период¹⁹.

25. В резултат на тази проверка²⁰ Общият съд потвърждава спорното решение само по отношение на определен брой стоки, които попадат в обхвата на дейностите, действително осъществявани от Forge de Laguiole, и по отношение на които Общият съд е констатирал, че съществува вероятност от объркване между фирменото наименование „Forge de Laguiole“ и марката „LAGUIOLE“. Общият съд уважава жалбата в останалата ѝ част и отменя спорното решение, доколкото с него апелативният състав е обявил недействителността на марката „LAGUIOLE“ и за други стоки²¹.

IV – Производството по обжалване и исканията на страните

26. На 22 декември 2014 г. EUIPO подава настоящата жалба срещу решението на Общия съд. На 23 март 2015 г. Forge de Laguiole представя писмен отговор. EUIPO и Forge de Laguiole искат от Съда да отмени обжалваното съдебно решение и да осъди г-н Szajner да заплати съдебните разноски.

27. Поради първоначални проблеми при връчването г-н Szajner успява да представи писмения си отговор едва през декември 2015 г. Той иска от Съда да обяви за недопустими всички искания на EUIPO и Forge de Laguiole и изтъкнати от тях основания, както и, при условията на евентуалност, да отхвърли посочените искания и твърденията по посочените основания като необосновани, да отхвърли жалбата, да постанови, че не е налице необходимост от отмяна на обжалваното съдебно решение, и да осъди EUIPO да заплати съдебните разноски.

28. Производството пред Съда протича писмено.

V – Анализ

A– По допустимостта

29. Г-н Szajner оспорва както допустимостта на жалбата на EUIPO (по този въпрос вж. т. 1 непосредствено по-долу), така и допустимостта на исканията на Forge de Laguiole (по този въпрос вж. т. 2 по-нататък).

19 — Точки 53, 73 и 74 от обжалваното съдебно решение.

20 — Точки 161—165 от обжалваното съдебно решение.

21 — Точка 166 и точка 1 от диспозитива на обжалваното съдебно решение.

1. По допустимостта на жалбата на EUIPO

30. Г-н Szajner изтъква, че EUIPO не може да подава жалба срещу решение на Общия съд, което има за предмет решение на апелативния състав, тъй като тази служба нито притежава активна процесуална легитимация, нито има правен интерес. Освен това изтъкнатите от EUIPO основания за обжалване били недопустими, тъй като изменяли предмета на спора между страните в производството пред EUIPO.

31. Тези доводи са неоснователни.

32. На първо място, съгласно член 172 от Процедурния правилник на Общия съд от 4 март 2015 г.²² жалбата се подава пред Общия съд срещу решение на апелативния състав на EUIPO срещу EUIPO в качеството ѝ на ответник. На следващо място, съгласно член 56, втора алинея от Статута на Съда всяка страна, чиито искания са изцяло или частично отхвърлени, може да подава жалба пред Съда срещу решенията на Общия съд. Тъй като в настоящия случай исканията на EUIPO са частично отхвърлени от първата инстанция, се налага изводът, че са безспорни както нейната активна процесуална легитимация, така и правният ѝ интерес в производството по обжалване, което впрочем се потвърждава от постоянната практика на Съда²³.

33. Не е в противоречие с принципите за независимост, безпристрастност и неутралност на съда, както и с принципите на защита на оправданите правни очаквания и на справедлив процес и обстоятелството, че EUIPO се явява в качеството на ответник или на жалбоподател в производства пред юрисдикциите на Съюза, в които става въпрос за решения на собствените ѝ апелативни състави. Действително, обжалването на решенията на EUIPO пред Общия съд се предхожда от провеждането на производство по оспорване пред апелативните състави на EUIPO. Квасисъдебните характеристики на това производство са безспорни. Освен това отговорността за решенията на апелативните състави на EUIPO в известна степен се носи от тази служба. Всъщност тя не може да обжалва тези решения пред Общия съд и правата ѝ в отношенията с други ответници или встъпили страни са ограничени²⁴. При все това, противно на поддържаното от г-н Szajner, в производството пред юрисдикциите на Съюза EUIPO не се явява „нито като съд, нито като страна“, тъй като в това производство именно не EUIPO, а Съдът се произнася относно законосъобразността на решенията на апелативния състав. Следователно не е необходимо да се разглежда повдигнатият от г-н Szajner въпрос за притежаваното от апелативните състави качество на съд по смисъла на член 6, параграф 1 от ЕКПЧ, съответно на член 47 от Хартата на основните права.

34. Освен това е несъстоятелна и тезата, че в първоинстанционното производство EUIPO всъщност не била ответник на жалбата, а встъпила страна, и поради това в производството по обжалване трябвало да докаже правния си интерес. Безспорно производството пред Общия съд е имало за предмет решение на апелативния състав на EUIPO относно правен спор между притежателя на по-скорошна марка и този на по-ранен знак. При все това от по-горе²⁵ цитирания процедурен правилник на Общия съд ясно следва, че в такова производство EUIPO все пак се явява в качеството на ответник²⁶.

22 — Вж. предишния член 133, параграф 2 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд от 2 май 1991 г.

23 — Вж. например решения от 21 юли 2016 г., EUIPO/Grau Ferrer (C-597/14 P, EU:C:2016:579), и от 11 декември 2014 г., CBXП/Kessel (C-31/14 P, непубликувано, EU:C:2014:2436), както и определение от 8 май 2014 г., CBXП/Sanco (C-411/13 P, непубликувано, EU:C:2014:315).

24 — Вж. по-специално член 65, параграф 4 от Регламент № 207/2009, както и решение от 12 октомври 2004 г., Vedial/CBXП (C-106/03, P, EU:C:2004:611, т. 26 и сл.), на което се позовава г-н Szajner.

25 — Точка 32 от настоящото заключение.

26 — Вж. също решение от 12 октомври 2004 г., Vedial/CBXП (C-106/03, P, EU:C:2004:611, т. 27).

35. На последно място, г-н Szajner твърди, че изтъкнатите от EUIPO основания за обжалване във връзка с решение *Cœur de princesse* са недопустими. В това отношение EUIPO изменила предмета на спора пред Общия съд, както е бил определен с исканията на страните в производството пред EUIPO.

36. Това възражение обаче също е неоснователно. Всъщност, както правилно посочва EUIPO, страните спорят относно тълкуването на френското право още в рамките на производството пред апелативния състав. Става дума по-специално за обхвата на защитата на фирмено наименование, във връзка с който пред Общия съд е представено, впрочем от самия г-н Szajner²⁷, решението *Cœur de princesse*. Следователно доводите на EUIPO относно допустимостта на това съдебно решение като доказателство в първоинстанционното производство в никакъв случай не представляват разширяване на предмета на спора между страните в производството пред EUIPO.

2. По допустимостта на исканията на Forge de Laguiole

37. Г-н Szajner оспорва също допустимостта на исканията на Forge de Laguiole. Макар то да не било жалбоподател, всъщност искало отмяната на обжалваното съдебно решение. Съгласно член 174 от Процедурния правилник на Съда обаче исканията му трябвало да са насочени към уважаване или отхвърляне, изцяло или частично, на жалбата на EUIPO. Поради това писмените изявления на Forge de Laguiole всъщност представлявали насрещна жалба, която съгласно член 176 от Процедурния правилник трябвало да бъде подадена като отделен документ.

38. Този чисто формалистичен довод следва да се отхвърли. Безспорно в края на изложеното в исканията си Forge de Laguiole действително не иска жалбата на EUIPO да бъде уважена, а иска отмяната на обжалваното съдебно решение. Въпреки това от писмения му отговор като цяло ясно личи, че Forge de Laguiole изцяло подкрепя доводите и основанията за обжалване, изтъкнати от EUIPO. При това положение е ясно, че това дружество иска жалбата да бъде уважена. Нещо повече, от негова страна не се излагат самостоятелни основания за обжалване и доводи, каквито биха били необходими съгласно член 178, параграф 3 от Процедурния правилник, за да се приеме, че става въпрос за насрещна жалба.

3. Междинно заключение

39. От това следва, че както жалбата на EUIPO, така и исканията на Forge de Laguiole са допустими.

Б– По съществуването на спора

40. Както вече беше посочено, апелативният състав основава съображенията си относно обхвата на защитата на фирменото наименование „Forge de Laguiole“ както на дейностите, попадащи в предмета на дейност на това дружество, така и на дейностите, действително осъществявани от него²⁸. В обжалваното съдебно решение Общият съд приема за изцяло погрешна първата линия на разсъждения при обосновката, тъй като във френското право фирменото наименование е защитено само за действително извършваните дейности. Що се отнася до втората линия на разсъждения при обосновката, Общият съд приема, че тя е отчасти опорочена от грешки, тъй като е доказано, че само част от дейностите, попадащи в предмета на дейност на Forge de Laguiole, са действително осъществявани²⁹.

27 — Вж. точка 25 от обжалваното съдебно решение.

28 — Вж. точка 20 от настоящото заключение.

29 — Вж. точка 24 от настоящото заключение.

41. В жалбата си EUIPO оспорва изводите на Общия съд както относно защитата на дейностите, посочени в предмета на дейност на Forge de Laguiole (по този въпрос вж. точка 1 непосредствено по-долу), така и относно дейностите, действително извършвани от него (по този въпрос вж. точка 2 по-нататък).

1. По защитата на дейностите, посочени в предмета на дейност на Forge de Laguiole (първо основание и първа част от второто основание)

42. EUIPO твърди, че Общият съд не е може да вземе предвид решението *Cœur de princesse*, постановено след приемането на решението на апелативния състав (първо основание; по този въпрос вж. буква а) непосредствено по-долу). Освен това Общият съд изопачил това съдебно решение (първа част от второто основание; по този въпрос буква б) по-нататък).

а) По вземането предвид на решението *Cœur de princesse* от страна на Общия съд

43. Според EUIPO проверката, която Общият съд извършва по отношение на прилагането на националното право от страна на апелативния състав, е ограничена *ratione temporis*. Така съобразно решение СВХП/National Lottery Commission³⁰ безспорно Общият съд можел да се позовава на национални съдебни решения, които вече били постановени към датата на приемане на решението на апелативния състав, но не били взети предвид от апелативния състав. За разлика от това разширяването на обхвата на тази възможност по отношение на национални съдебни решения, постановени *след* приемането на решението на апелативния състав, надвишавало пределите на контролните правомощия на Общия съд.

44. В редица случаи Регламент № 207/2009 препраща към националното право. Става въпрос по-специално за хипотези, в които, както в случая, по-ранни права са в конфликт с марка на ЕС. В тези хипотези защитата, с която може да се ползва марка на ЕС, е поставена в зависимост от правото на дадена държава членка. По силата на това препращане съответното национално право се превръща в правната норма, отнасяща се до прилагането на Регламент № 207/2009.

45. Следователно разпоредбата на член 65, параграф 2 от Регламент № 207/2009, съгласно която основанието за обжалване на решения на апелативните състави на EUIPO пред Общия съд може да бъде по-конкретно „нарушение на [...] *всяка правна норма, отнасяща се до прилагане[то] [на настоящия регламент]*“³¹, следва да се тълкува в смисъл, че пред Общия съд може да се изтъква нарушението на разпоредба на националното право, която се прилага по силата на препращане в Регламент № 207/2009³².

46. Проверката, извършвана от Общия съд в това отношение, представлява, както Съдът вече е постановил, пълен контрол за законосъобразност. Следователно проверката от страна на Общия съд не се свежда нито само до доказателствата, представени от страните, нито само до тези, взети предвид от апелативния състав. Напротив, той може да събира служебно данни, за да провери съдържанието, условията за прилагане и обхвата на националните правни норми, на които е направено позоваване³³.

30 — Решение от 27 март 2014 г., СВХП/National Lottery Commission (C-530/12 P, EU:C:2014:186, т. 44 и 46).

31 — Курсивът е мой.

32 — За подробен анализ по този въпрос вж. заключението ми по дело Edwin/СВХП (C-263/09P, EU:C:2011:30, т. 61 и сл.).

33 — Решения от 5 юли 2011 г., Edwin/СВХП (C-263/09 P, EU:C:2011:452, т. 52), и от 27 март 2014 г., СВХП/National Lottery Commission (C-530/12 P, EU:C:2014:186, т. 44 и 46).

47. Ето защо, противно на твърдяното от EUIPO, правомощието на Общия съд да извършва проверка не се свежда до това да упражни контрол дали апелативният състав правилно е приложил националното право. Напротив, Общият съд е длъжен да провери дали и доколко национална правна разпоредба, на която е направено позоваване, предоставя на притежателя на по-ранен знак правото да забрани използването на марка на ЕС.

48. От това следва, че за да прецени защитата, предоставена от националното право, Общият съд трябва да приложи дадена национална правна норма така, както тя се тълкува от националните юрисдикции към датата на постановяване на неговото решение. Следователно Общият съд трябва да има възможност да вземе предвид и национално съдебно решение, постановено след приемането на решението на апелативния състав, след като страните, както в случая³⁴, са имали възможност да представят становище по това съдебно решение³⁵.

49. Тълкуването в този смисъл на правомощието на Общия съд за извършване на проверка се потвърждава от обстоятелството, че гарантирането на полезното действие на Регламент № 207/2009 би било осуетено, ако Общият съд трябва да се ограничи да прилага националното право така, както е било тълкувано от националните юрисдикции към датата на приемане на решението на апелативния състав³⁶. Всъщност това би могло да доведе до отказ за регистрация или до обявяване на недействителността на марка на ЕС, макар приложимата национална правна норма (повече) да не предлага основание за това. Такова положение не само не би отговаряло на изискването за ефективна съдебна защита, но и би трябвало да се отхвърли по съображения за процесуална икономия. Това е така, тъй като това положение би могло да принуди заявителя или притежателя на марка на ЕС да подаде отново заявка за регистрация до EUIPO, за да упражни правата си върху съответната марка на ЕС, от които неоснователно е лишен.

50. Във връзка с това настоящият случай следва да се разграничава от хипотезата, в която националната правна норма, до чието прилагане се стига вследствие на предвиденото в Регламент № 207/2009 препращане, е изменена, след като апелативният състав е постановил своето решение. Всъщност препращането по член 8, параграф 4 от Регламент № 207/2009 е динамично препращане — към националното право в неговата действаща редакция, освен ако не са предвидени ограничения в това отношение. Изменението на дадена национална правна норма, на която е извършено позоваване в рамките на член 8, параграф 4 от Регламент № 207/2009, обаче би обосновоало наличието на нови факти, а това повече не би било предмет на вече възникнал правен спор относно правното положение на дадена марка на Съюза. Следователно в тази хипотеза е необходимо да бъде образувано ново производство за обявяване на недействителността на съответната марка на Съюза.

51. За сметка на това изискването, което се поставя и в настоящия случай, че дадена национална правна норма следва да се прилага така, както се тълкува от националните юрисдикции към датата на постановяване на решението на Общия съд, е в съответствие с принципа, според който възприетото в съдебната практика тълкуване на дадена правна норма е приложимо с обратно действие по принцип, т.е. когато не е налице изрично отклоняване от него по изключение. Всъщност посоченото тълкуване се ограничава да поясни как такава норма „трябва или е трябвало да се разбира и прилага от момента на нейното влизане в сила“³⁷. В настоящия случай не е необходимо по-задълбочено да се изяснява въпросът за оспорваната от EUIPO

34 — Вж. точка 25 от обжалваното съдебно решение.

35 — Относно необходимостта да е налице такава възможност вж. решение от 27 март 2014 г., CBXII/National Lottery Commission (C-530/12 P, EU:C:2014:186, т. 55—59).

36 — Вж. в този контекст заключението на генералния адвокат Вот по дело CBXII/National Lottery Commission (C-530/12 P, EU:C:2013:782, т. 91 и 92), както и решение от 27 март 2014 г., CBXII/National Lottery Commission (C-530/12 P, EU:C:2014:186, т. 40 и 44).

37 — Такава е формулата на Съда относно приложимостта с обратно действие на тълкуването на правото на Съюза, възприето от него в преюдициалните производства (вж. например решение от 22 септември 2016 г., Microsoft Mobile Sales International и др., C-110/15, EU:C:2016:717, т. 59). Вж. в този контекст също т. 48 от обжалваното съдебно решение.

обща приложимост на този правен принцип. Това е така, тъй като няма основание да се приеме, че този принцип не е застъпен във френското право, което е приложимо в случая. Напротив, представените от г-н Szajner сведения са свидетелство за неговата приложимост именно с оглед на практиката на френския Cour de cassation³⁸. Както Общият съд правилно констатира, освен това решението *Cœur de princesse* не съдържа нищо, което да сочи за намерението на Cour de cassation да ограничи обхвата на прилагане във времето на тълкуването, дадено в това съдебно решение³⁹.

52. В тази връзка, за пълнота, следва да се отбележи, че преценката по същество на национално съдебно решение, и по-специално дали става въпрос за изменение или потвърждаване на досегашната съдебна практика, не може да е от определящо значение за преценката дали Общият съд може или не може да вземе предвид национално съдебно решение, постановено след приемането на решението на апелативния състав⁴⁰. Следователно не е необходимо да се разглежда въпросът дали решението *Cœur de princesse* представлява изменение или потвърждение на досегашната френска съдебна практика.

53. Безспорно в резултат на вземането предвид на национално съдебно решение, постановено след приемането на решението на апелативния състав, е възможно само поради това съдебно решение Общият съд да направи преценка на национална правна норма, различна от преценката на апелативния състав. Следователно, както изтъква EUIPO, не може да се изключи възможността Общият съд да отмени или измени решение на апелативния състав поради „грешка, допусната без вина“. Съдебният контрол върху преценката на националното право, извършена от апелативния състав, обаче именно поради компетентността на Общия съд не е контрол за „вина“, а пълнен контрол за законосъобразност. Ако едва впоследствие се окаже, че решението на апелативния състав се основава на неправилно тълкуване на националното право, това обстоятелство не може да бъде пречка да се поправи тази грешка.

54. Този извод не може да бъде поставен под въпрос и от обстоятелството, че както EUIPO отбелязва, Общият съд по принцип трябва само да определи, въз основа на доказателствата, на които е основано решението на апелативния състав, какво решение е трябвало да вземе апелативният състав⁴¹. Това е така, тъй като този принцип се прилага по отношение на факти, на които се основава решението на апелативния състав, както и по отношение на предмета на спора — така както той е бил определен от EUIPO. От една страна обаче, с тълкуването на национална правна норма, на която вече се е позовал апелативният състав, не се променя предметът на правния спор. От друга страна, именно националното право, което е релевантно за прилагането на Регламент № 207/2009, обаче не е просто факт⁴², а по силата на член 65, параграф 2 от този регламент — пълнен контрол за законосъобразност от страна на Общия съд. Поради това Общият съд разполага дори и с възможността, противно на принципите, които в останалите случаи са приложими в системата за контрол, установена в правото относно марките, ако е необходимо, служебно да установи съдържанието и условията за прилагане на националното право⁴³.

38 — Вж. точки 25 и 27 от писмения отговор на г-н Szajner, както и приложение 5 (стр. 1), 5bis (стр. 2) и 7 (стр. 1) към него.

39 — Точка 48 от обжалваното съдебно решение.

40 — От това следва, че съображенията на Общия съд в точка 46 от обжалваното съдебно решение, все пак посочени само субсидиарно, не могат да бъдат приети.

41 — Вж. по-специално точки 71 и 72 от решението от 5 юли 2011 г., *Edwin/CBXP* (C-263/09 P, EU:C:2011:452), на които EUIPO се позовава, както и цитираната съдебна практика; вж. също решение от 26 октомври 2016 г., *Westermann Lernspielverlage/EUIPO* (C-482/15 P, EU:C:2016:805, т. 27 и цитираната съдебна практика).

42 — Решение от 27 март 2014 г., *CBXP/National Lottery Commission* (C-530/12 P, EU:C:2014:186, т. 37).

43 — Вж. точка 46 от настоящото заключение.

55. По съображения за изчерпателност във връзка с това следва да се посочи, че поради посочената възможност за служебна проверка на фактите Общият съд се намира под известен натиск да се осведомява за съдържанието на националното право и неговото развитие. В това отношение обаче следва да се има предвид, че с оглед на разпределението на правомощията между съдилищата на Съюза и националните юрисдикции последните са компетентни да тълкуват националното право, и че съдилищата на Съюза не разполагат със специфичен инструмент, чрез който да изясняват въпроса за тълкуването на националното право⁴⁴. Ето защо възможността за Общия съд да се информира служебно за националното право изобщо не освобождава лицето, което се позовава на това право, от задължението да представи доказателства, от които е видно изложеното от него тълкуване⁴⁵. Следователно в производството по обжалване Общият съд не може да бъде упрекнат, че не е взел предвид ново доказателство относно националното право, което лицето, позоваващо се на него, е трябвало да сведе до знанието на Общия съд.

56. Накрая, в съответствие с изложените по-горе съображения следва да се приеме за установено, че вземането предвид на решение *Sœur de princesse* от страна на Общия съд не представлява нарушение на член 65, параграф 2 от Регламент № 207/2009. Следователно първото основание следва да се отхвърли.

б) По значението на решение *Sœur de princesse*

57. В рамките на втората част от второто основание EUIPO твърди, че като е изопачил решение *Sœur de princesse*, Общият съд е нарушил член 8, параграф 4 от Регламент № 207/2009. Преди да разгледам тези доводи, накратко ще се спра на обхвата на контрола по отношение на националното право от страна на Съда в производството по обжалване.

и) По съдебния контрол върху направените от Общия съд констатации относно националните правни разпоредби в производството по обжалване

– Общи предварителни бележки

58. Както вече беше посочено, прилагането на националното право от страна на апелативния състав на EUIPO в контекста на Регламент № 207/2009 подлежи на изключително широкообхватен контрол от страна на Общия съд. За разлика от това е значително по-ограничен контролът, който впоследствие Съдът упражнява в производството по обжалване — по отношение на прилагането на националното право от страна на Общия съд.

59. За разлика от член 65, параграф 2 от Регламент № 207/2009, съгласно който основанието за обжалване в първоинстанционното производство може да бъде „нарушение на [...] всяка правна норма, отнасяща се до прилагане[то] [на настоящия регламент]“, член 58 от Статута ограничава правомощието на Съда да упражнява контрол в производството по обжалване именно до „нарушение на правото на Съюза от страна на Общия съд“. Така препращането към националното право в Регламент № 207/2009 придава „правен характер“ на това право⁴⁶. От

44 — Вж. по този въпрос подробен анализ в заключението ми по дело *Edwin/CВХП* (C-263/09 P, EU:C:2011:30, т. 49 и сл.).

45 — Вж. в тази връзка решение от 5 юли 2011 г., *Edwin/CВХП* (C-263/09 P, EU:C:2011:452, т. 50).

46 — Така според генералния адвокат *Вот* в заключението му, представено по дело *СВХП/National Lottery Commission* (C-530/12 P, EU:C:2013:782, т. 86).

това обаче само следва, че националното право подлежи на пълен контрол за законосъобразност *в производството пред Общия съд*. Въпреки всичко това право в никакъв случай не се превръща в *право на Съюза*, чието нарушение може да се изтъква в производството по обжалване пред Съда⁴⁷.

60. В съответствие с това в решение Edwin/СВХП Съдът посочва, че упражняваният от него контрол върху прилагането на националното право от страна на Общия съд в контекста на Регламент № 207/2009 се свежда до проверка на обстоятелството дали Общият съд е изопачил текста на съответните национални разпоредби, както и съдържанието на отнасящата се до тях съдебна практика и доктрина. В допълнение Съдът само проверява дали Общият съд е направил констатации, които явно противоречат на съдържанието на тези документи, и дали очевидно неправилно не е преценил значението на различните доказателства, в тяхното взаимоотношение помежду им⁴⁸.

61. Следователно ролята на Съда безспорно не се свежда, както при обикновените факти, до контрол за изопачаване на доказателствата, взети предвид от Общия съд, а обхваща и контрола за „явна грешка в преценката“⁴⁹. При все това този контрол продължава да се ограничава до проверката дали Общият съд *явно* неправилно е преценил доказателствата, *с които разполага*. Следователно, за разлика от Общия съд, Съдът вече не извършва обща преценка на националното право, а само упражнява контрол върху преценката на Общия съд с оглед на оспорваните от страните обстоятелства и с оглед на това дали са налице явни грешки в преценката. Следователно също така Съдът по никакъв начин не е длъжен да установява служебно съдържанието на националното право.

62. Това ограничение е обосновано както от ролята на Съда като инстанция по обжалването, така и от значението на националното право в контекста на Регламент № 207/2009. Всъщност безспорно националното право не е само „обикновен факт“ и подлежи на пълна проверка от страна на Общия съд. Въпреки това то остава част от обстоятелствата по делото (макар и с правно естество). Тези обстоятелства подлежат на установяване и преценка от EUIPO и от Общият съд, но в производството по обжалване Съдът упражнява контрол върху тях само с оглед на наличието на явни грешки в преценката. Това е така, тъй като именно като инстанция по обжалването функцията на Съда е да гарантира не еднаквото прилагане на националното право, за което са компетентни националните върховни съдилища, а еднаквото тълкуване и прилагане на правото на Съюза.

63. Несъмнено между посоченото ограничение на контрола на националното право от страна на Съда в производството по обжалване и смисъла на контролните правомощия на Общия съд в това отношение съществува известно напрежение. Всъщност смисълът на последните се състои в това да гарантират, че на въпроса дали и доколко дадена национална правна разпоредба предоставя на притежателя на знак правото да забрани използването на по-скорошна марка, ще бъде даден отговор *към датата на постановяване на решението на Общия съд*. Това напрежение обаче не може да се избегне поради различния характер на функциите на Общия съд и на Съда, както и поради ролята на Съда в производството по обжалване. Следователно не може да се изключи възможността Съдът да потвърди направена от Общия съд преценка на националното право, която поради тълкуването, което междувременно е било дадено в националната съдебна практика, вече не съответства на националната правна реалност. Ако от

47 — За подробен анализ по този въпрос вж. заключението ми, представено по дело Edwin/СВХП (C-263/09 P, EU:C:2011:30, т. 42 и сл.); относно различното разбиране на националното право с оглед на съответния процесуалноправен контекст на правото на Съюза вж. също *Kokott, J. Le droit de l'Union et son champ d'application*. — in: *La Cour de justice de l'Union européenne sous la présidence de Vassilios Skouris*. Bruylant, Brüssel, 2015, 349—366 (350 sq.).

48 — Вж. точка 53 от решение от 5 юли 2011 г., Edwin/СВХП (C-263/09 P, EU:C:2011:452); вж. също определение от 29 ноември 2011 г., *Tresplain Investments/СХВП* (C-76/11 P, непубликувано, EU:C:2011:790, т. 66).

49 — Заключение на генералния адвокат Bot, представено по дело СВХП/National Lottery Commission (C-530/12 P, EU:C:2013:782, т. 84).

това обстоятелство произтича съществена промяна на защитата на национален знак, имаща последици за валидността на марка на ЕС, би трябвало, ако е необходимо, да се поиска образуването или на производство по преразглеждане от Общия съд, или на ново производство за обявяване на недействителност от EUIPO.

– Приложение към настоящия случай

64. В настоящия случай, що се отнася до информацията относно френското право, взета предвид от Общия съд, следва да се констатира, че Общият съд основава преценката си на решение *Sœur de princesse* само на изложеното в това решение⁵⁰.

65. Наистина Общият съд освен това отбелязва, че макар и непоследователна, по-ранната практика на френските по-нисши съдебни инстанции — постановена още преди приемането на решение *Sœur de princesse* — позволява да се заключи, че защитата на фирменото наименование се ограничава до дейностите, действително осъществявани от разглежданото дружество⁵¹. Въпреки това Общият съд не основава преценката си относно обхвата на решение *Sœur de princesse* на тази констатация, изложена само при условията на евентуалност. Следователно не е необходимо да се разглежда въпросът дали Общият съд е изпълнил задължението си мотивиране, като се е позовал на „множество предходни решения на френските юрисдикции, представени от страните както пред EUIPO, така и пред Общия съд“, без да посочва тези съдебни решения.

66. Следователно в рамките на настоящото производство по обжалване контролът от страна на Съда се свежда до проверка на обстоятелството дали Общият съд е изопачил решение *Sœur de princesse* и дали е направил констатации, които явно противоречат на съдържанието в това съдебно решение сведения. Този извод се налага, тъй като, доколкото Общият съд не се позовава на друга информация относно националното право, той не може да бъде упрекнат в изопачаване или в допускането на явна грешка в преценката на доказателствата. Следва обаче да се посочи, че правомощието на Съда за упражняване на контрол може да се тълкува в смисъл, че е необходимо да се провери дали решението *Sœur de princesse* във връзка с формулировката на член 711-4, буква в) от СРІ може да обоснове преценката на Общия съд, или пък за тази цел явно са били необходими допълнителни сведения относно френското право.

67. За разлика от това, становищата във френската доктрина, представени от г-н Szajner в полза на даденото от Общия съд тълкуване на решението *Sœur de princesse*, в най-добрия случай могат да бъдат взети предвид в подкрепа на това тълкуване. Следователно не е необходимо да се разглежда нито въпросът дали е установено, че тези сведения са били представени на Общия съд, нито въпросът дали последният ги е бил взел предвид.

ii) По твърдението за изопачаване на решението *Sœur de princesse*

68. EUIPO и *Forge de Laguiole* твърдят, че Общият съд е изопачил решението *Sœur de princesse*, като обявил, че изявлението относно обхвата на защитата на фирменото наименование, съдържащо се в това решение, не е в никакъв случай многозначно и може да бъде прилагано по общ начин.

50 — Точка 44 от обжалваното съдебно решение.

51 — Точка 46 от обжалваното съдебно решение.

69. Всъщност в решение *Sœur de princesse* не ставало въпрос за определяне на обхвата на защитата на фирменото наименование спрямо марка, заявена за регистрация от трето лице. По-скоро предмет на това решение било да се установи, че самият притежател на фирмено наименование заявил марката за регистрация с измамна цел. В това дело дружеството *Sœur de princesse* подало заявка за регистрация на марка, съпадаща с фирменото наименование на дружеството, само за да увреди дадено трето лице. Освен това тази заявка за регистрация била подадена за дейности, които дружеството *Sœur de princesse* не осъществявало и които не се обхващали от първоначалния му предмет на дейност.

70. Последното е действително вярно и е признато и от Общия съд. Общият съд отбелязва по-специално че в основата на решение *Sœur de princesse* не е искане, подадено на основание член L. 711-4 от СРІ, а искане за обявяване на недействителност на марка поради подаване на заявка за регистрация с измамна цел и искане в областта на нелоялната конкуренция.

71. Въпреки това, както Общият съд също основателно приема, нищо в решение *Sœur de princesse* не дава основание да се счита, че *Cour de cassation* е възнамерявал да ограничи приложимостта на направеното от него изявление относно обхвата на защитата на фирмено наименование до специфичните обстоятелства, които са в основата на това решение. Напротив, разглежданото изявление е направено от *Cour de cassation* в рамките на отхвърлянето на първото основание за обжалване, изведено по-конкретно от твърдението за нарушение на член L. 711-4, буква b) от СРІ. Ето защо е неубедителен доводът на EUIPO, че изявлението на *Cour de cassation* е неприложимо в контекста на член L. 711-4, буква b) от СРІ. Всъщност точно в контекста на тази разпоредба изглежда логично като критерий да се възприемат дейностите, действително осъществявани от притежателя на фирмено наименование. Този извод се налага, тъй като L. 711-4, буква b) от СРІ поставя възможността да се противопостави по-ранно фирмено наименование на по-скорошна марка в зависимост от съществуващата вероятност от объркване в съзнанието на хората. Струва ми се, че по отношение на неосъществяваните дейности би било много трудно да бъде доказана такава вероятност от объркване.

72. Този извод не може да бъде поставен под въпрос и от неподкрепеното с доводи възражение на *Forge de Laguiole*, че тъй като потвърждавало спорното решение, решение *Sœur de princesse* не представлявало основополагащо съдебно решение. Всъщност в настоящия случай не е необходимо да се изяснява въпросът дали решение *Sœur de princesse* представлява „основополагащо съдебно решение“. Достатъчно е да се посочи, че от структурата на отговора на първото основание за обжалване, както и от мястото, на което е направено на изявлението относно обхвата на защитата на фирмено наименование, ясно следва, че в случая става въпрос за обща и принципна констатация.

73. На последно място EUIPO се позовава на обстоятелството, че *Cour de cassation* възприема дейностите, действително осъществявани от притежател на фирмено наименование, като критерий, с оглед на който да разгледа второто основание за обжалване, повдигнато освен това и пред нея. Всъщност в това отношение ставало въпрос за областта на нелоялната конкуренция, която предполагала да е налице положение на реална конкуренция между участващите предприятия. Този довод обаче е неотносим, тъй като разглежданото в настоящото дело изявлението не е направено в рамките на отговора на *Cour de cassation* на второто основание за обжалване, отнасящо се до нелоялната конкуренция. Следователно в настоящия случай не е необходимо да се обсъждат разногласията между страните по въпроса за необходимостта от наличие на действително конкурентно положение в областта на нелоялната конкуренция.

74. Предвид тези съображения няма основание да се приеме, че Общият съд е изопачил решение *Sœur de princesse* или че очевидно са били необходими допълнителни сведения за националното право, които да потвърдят изявлението, направено в това решение. Впрочем представените от г-н Szajner становища на френската доктрина подкрепят тълкуването на

решение *Sœur de princesse* от страна на Общия съд⁵².

75. Следователно първата част от второто правно основание трябва да бъде отхвърлена.

2. По дейностите, действително осъществявани от *Forge de Laguiole* (втора част от второто основание)

76. В рамките на втората част от второто основание EUIPO, подпомагана от *Forge de Laguiole*, упреква Общия съд, че не е определил правилно дейностите, действително осъществявани от *Forge de Laguiole*. Общият съд всъщност правилно отбелязал, че обхватът на защитата на фирменото наименование „*Forge de Laguiole*“ се определял само от френското право. Общият съд обаче основал анализа си на дейностите, осъществявани от *Forge de Laguiole*, само на естеството на съответните стоки, а не, както изисквала френската съдебна практика, и предвид тяхното предназначение. В допълнение в това отношение Общият съд се позовавал на собствената си практика относно реалното използване на марката на ЕС, въпреки че Съдът изключвал възможността за прилагане по аналогия на тази съдебна практика в обхвата на член 8, параграф 4 от Регламент № 207/2009.

77. Този довод следва да се отхвърли като явно неоснователен, без да е необходимо по-задълбочено да се изяснява въпросът за прилагането по аналогия на съдебната практика по член 42, параграфи 2 и 3 от Регламент № 207/2009 в обхвата на член 8, параграф 4 от този регламент⁵³.

78. Всъщност най-напред следва да се констатира, че при анализа на дейностите, осъществявани от *Forge de Laguiole*, Общият съд изобщо не прилага по аналогия практиката си относно реалното използване на марката на Съюза по общ начин. Така единствено в точка 63 от обжалваното съдебно решение Общият съд цитира практиката си относно понятието за категории, съответно за подкатегории стоки. Това е направено с цел да се поясни констатацията, че продажбата на вилници не позволява да се установи дейност в целия сектор на домакинските съдове и приборите за маса, а само дейност в областта на приборите за хранене. Несъстоятелни са критиките, отправени от EUIPO и *Forge de Laguiole* по отношение на тази констатация.

79. На следващо място, критиката от страна на EUIPO и *Forge de Laguiole* е явно неоснователна, доколкото почива на неправилно разбиране на обжалваното съдено решение. Наистина Общият съд не основава извършената от него проверка изрично на критериите, чрез които е следвало да се определят съответните дейности. В настоящото дело Общият съд се позовава на френската съдебна практика единствено в рамките на извършената проверка за наличие на вероятност от объркване⁵⁴. Това обстоятелство обаче не е достатъчно, за да се установи наличието на порок при мотивирането на обжалваното съдебно решение. Това е така, защото от посоченото обстоятелство не следва явно, че Общият съд е приложил установените в съответната съдебна практика критерии, които страните единодушно считат за релевантни, също и при определянето на действително осъществяваните от *Forge de Laguiole* дейности.

52 — Вж. по-специално приложение 16 към писмения отговор на г-н Szajner.

53 — Вж. по този въпрос решение от 29 март 2011 г., *Anheuser-Busch/Budějovický Budvar* (C-96/09 P, EU:C:2011:189, т. 142—146), на което се позовава EUIPO, както и заключението на генералния адвокат Cruz Villalón, представено по дело *Anheuser-Busch/Budějovický Budvar* (C-96/09 P, EU:C:2010:518, т. 69 и 70).

54 — Вж. т. 81 от обжалваното съдебно решение.

80. При анализа на тези дейности Общият съд изрично взема предвид не само естеството на съответните стоки, но и тяхното определяне, предназначение, клиенти и канали за разпространение⁵⁵.

81. След като Общият съд надлежно е взел предвид тези различни фактори, тяхната преценка представлява фактическа преценка. Освен в случаите на изопачаване, което в настоящия случай нито се твърди, нито е очевидно, тази преценка не подлежи на контрол от Съда⁵⁶. EUIPO и Forge de Laguiole може и да не одобряват фактическите констатации, които Общият съд е направил по отношение на осъществяваните от Forge de Laguiole дейности с оглед на естеството, определянето и предназначението на съответните стоки. Това обаче не е достатъчно, за да се докаже, че в обжалваното съдебно решение Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото.

82. От това следва, че и втората част от второто основание не може да бъде уважена.

3. Обобщение

83. Тъй като нито едно от изложените от EUIPO основания не е уважено, жалбата трябва да се отхвърли в нейната цялост.

VI – По съдебните разноски

84. Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник при отхвърляне на жалбата Съдът се произнася по съдебните разноски.

85. Съгласно член 138, параграф 1 във връзка с член 184, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като г-н Szajner е направил такова искане и EUIPO е загубила делото, последната следва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

86. Освен това съгласно член 184, параграф 4 от Процедурния правилник, ако не е жалбоподател, встъпилата в първоинстанционното производство страна може да бъде осъдена да понесе направените от нея съдебни разноски, ако е участвала в писмената или устната фаза на производството пред Съда. В съответствие с това Forge de Laguiole SARL, което в случая е участвало в писмената фаза на производството, следва да бъде осъдено да понесе направените от него съдебни разноски.

VII – Заключение

87. С оглед на предходните съображения предлагам на Съда да се произнесе, както следва:

„1) Отхвърля жалбата.

2) EUIPO понася направените от нея съдебни разноски, както и тези на г-н Gilbert Szajner.

3) Forge de Laguiole SARL понася направените от него съдебни разноски“.

55 — Вж. точки 61, 62 и 67—69 от обжалваното съдебно решение, що се отнася до дейностите, действително осъществявани от Forge de Laguiole. В контекста на преценката на вероятността от объркване вж. също точки 85, 99, 101, 104, 106 и 110 от обжалваното съдебно решение.

56 — Вж. по аналогия определения от 30 януари 2014 г., *Industrias Alen/The Clorox Company* (C-422/12 P, EU:C:2014:57, т. 38), и от 20 януари 2015 г., *Longevity Health Products/НAВМ* (C-311/14 P, непубликувано, EU:C:2015:23, т. 39).